

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

DE CÓS PRESENT.

SEMBLAVA que l' heroe de Sagunto era 'l puntal de la restauració. Semblava qu' ell que l' havia feta era qui havia de garantir-la. Totòm l' hi deya 'l General Garantia, y Sagasta, que quan 'o de Sagunto v' caure de la baseta, acceptava, ab tal de governar, lo concurs del fiador, del home necessari, del general invicta que v' immortalisarà a la sombra de un garrofer.

Los homes qu' estiman a la Restauració sentian es-garrifansas cada v' gada que algú aconsellava a n' en Sagasta que 's desfés del home de Sagunto.

Per ellis no hi havia un' altre Martinez Campos.

«No es orador, deyan: quan parla fa riure: a cada pàs comet una indiscrecio, no toca bola y alguns cops que vol tirar fa malas y estripa la bayeta ab 'o tanc... tot lo que vostés vu'gan; pero es un home fiat, té la lealtat del gó, estima al amo, posseix bon nás, burda, fa respecte y si convé mossegà.»

Per ellis lo general Martinez Campos tenia l' exèrcit dintre del puny: los jefes y oficials eran tots de la sèva omnimoda confiansa, y en los quartels no 's tirava un sigró més a l' olla sense que arribés al feu coneixement.

Ab un home així l' Espanya podia estar bén tranquila: Sagasta podia anar a Ayguas bonas a beure 'n uns quants vasos; tots los ministres podian dirigir-se a passar l' istiu a la torre y en Rius y Taulet estarse barrinat la manera de celebrar las pròximas fíras y festas posant algunas primeras pedras.

Quan tot de un plegat...

**
¿Porqué volveis á la memoria mia

Badajoz, Seo de Urgel, Santo Domingo...?

Aquestas insurreccions militars tant impensadas devian fer posar la pell de gallina al heroe de Sagunto.

Ell millor que ningú sab lo que son aquestas coses.

Y quan un general passa la vida ga-beiant y empleant unicament dintre de l' exèrcit als seus amics y coneixuts, té de sufir una impressió ben dolorosa al veure que se l' hi pujan a las barbas y al trobar-se 'ls montats sobre del nás, quan mènos s' ho esperava.

Sublevarse no es gran cosa.

Pero sub'evarse sense qu' ell ne sospiti res, de la nit al demati, quan se creya tenir la pael'a pel'manech, o millor dit quan se figurava tenirlos tant segurs al mènos com la criatura que al ficarse al llit, tanca 'ls soldats de plom dintre de la capsà, francament, això es massa.

Espanya entera 's gira assombrada y pregunta:
—Y donchs de que serveix aquest bon home? Per

anar a les Corts y fer riure fins als banchs, no hi ha necessitat de que 's molesti.

Per dir tot lo sant dia qu' ell es l' autor de la restauració, no hi ha necessitat de que ho recordi.

«Per passejar lo lloron...»

Verdaderament sota aquell casco que té la forma de una piràmide funerària y sota aquell lloron que té la forma de un desmay de cementiri, hi cabria una lápida que digues:

Aquí yace una inteligencia.

Lo general Martinez Campos es mort. Un pronunciament l' enaltí y un pronunciament lo mata. Se cumplen los sants Evangelis: «Qui a ferro mata a ferro mor.»

De segur que l' haurian enterrat, fentli las salvas de ordenansa los mateixos que fuseillavan als sargentos de Numancia, a no haverse suspès las garantías constitucionals, tancantse las vàlvulas dels vents de l' opinió pública.

Cadáver era que 's tenia dret y no l' hi faltava sino l' empenta per tumbarlo. Ab una ventada de periódich n' hi havia prou per tirar-lo a terra: per evitarlo la prempsa quedà subjecte al régime arbitri del estat de siti. L' insurrecció no havia succehit més qu' en quatre províncies espanyo'as y no obstant l' estat de siti comprenia les 49 que forman la nació.

Perque han de saber que no 's tractava de assegurar l' ordre y de reprimir enèrgicament als insurrectes. De lo que 's tractava realment era de assegurar al heroe de Sagunto y de cohibir a la prempsa, privantli de formar judicis peritosos per l' existència ministerial de aquest personatge.

En las aras del home del lloron queyan sacrificadas la llibertat y la llei.

Y pensar que 's tractava tant sols de la conservació de un cadáver.

Per això era ell tant enemic de que s' alsés la suspensió de las garantías.

Quan los demés ministres proposavan tornar al estat normal com un medi de demostrar que no tenian por, ell s' hi feya de penas y amenassava ab presentar la dimissió, deixant desamparat y sense fiador al ministeri.

Y a pesar de la sèva oposició s' ha alsat la suspensió de las garantías, y ell ha hagut de passar per aquí ó per la porta.

No s' ha mogut.

—Y com havia de moure's si 'ls morts no caminan?

—General, l' hi deyan aquest dia i creuria que no entenç com encare forma part del ministeri?

Y ell v'á respondre:

—Tampoch ho entenç jo.

La política del dia es així: tot consisteix ab arrapar-se.

No hi ha més lema que l' següent: «Qui dia passa, any empeny.»

Y are ab una escusa, are ab un altre, los cadávers no son enterrats, esperant que 's belluguin y reviscan.

—Imposible! Tot té remey mènos la mort.

Diuhen que la fusió no pot ser substituïda de cap modo: que perque tornin los conservadors es massa d' hora, y que perque vingan los esquerrans no son encare prou madures.

Y fora dels esquerrans y dels conservadors no hi ha res més per triar.

Podria ser.

En aquest cas, alerta, alerta sobre tot are qu' encare fa calor y certas descomposicions envenenar la atmosfera y produheixin terribles malalties, de vegadas la peste, ab lo seu corteig de calamitats y estragos.

Pero ja qué apurarnos? No estém nosaltres blindats ab la corassa de la democracia? No posseim desinfectants erègichs, poderosos, efficacis, contra 'ls quals s' estrellan totes las epidemias? Donchs res havém de teme de la descomposició.

En tot cas cuydin de prevenir-se los que tenen lo mort a casa, que son los que corren més perill.

P. K.

UN NOU CATECISME.

II.

GNORO si 'l bisbe de Segorbe tracta de continuar la reforma de la doctrina cristiana. Suposo que a horas d' ara, atrafagat ab aquesta batissa entre carlistas y neos, lo déu estar d' humor pera escriure co'quis religiosos.

Pero com que qui fa un cove fa un cistell, ja veurán com al millor dia, quan estiguí desenfeynat, nos compareix ab las mateixas infulas reformistas.

Jo, la veritat, en aquestas materias soch lo mateix que 'ls bisbes: se 'm ha ficat a la barretina fer un catecisme nou, y sortirà ab la mèva costi lo que costi... iey! si no ha de costar gayre.

L' altre dia vaig fer lo cove: avuy veurán lo cistell. Continúa 'l diàlech entre 'l sacerdot y 'l feligrés.

PREGUNTA —¿Qu' es virtut?

RESPOSTA —No l' hi puch dir, perque may n' hi vist en l' och ni sé de quin color v'á vestida.

P.—¿Quàntas son las personas de la Santissima Trinitat?

R.—¿Personas? Dugas.

P.—¿Cóm dugas?

R.—Si, senyor: Pare y Fill.

P.—Y l' Esperit Sant i qu' es?

R.—Un... colom.

P.—¿Quantas son las virtuts cardinals?

R.—Quatre: nort, sur, est y oest.

P.—Eyl Això son los quatre punts y no las quatre virtuts.

R.—Ja l' hi he dit que de virtut no n' hi vist cap en ma vida.

P.—Pues recordi que son: prudència, justicia, fortalesa y templansa. A veure, ¿qu' es prudència?

R.—Una virtut propia dels que saben de viure.

LA CAMPANA DE GRACIA.

P.—¿Tenen prudència 'ls catòlichs?
R.—¡Psé! Francament; no gayre.
P.—¿Qu' es justicia?
R.—Una vareta que faria molt bè si no 's trenqués ab tanta facilitat.
P.—La fortalesa, ¿es propia dels catòlichs?
R.—Ara no: desde que 'n Martinez Campos los va treure del castell de la Seu, no tenen fortalesa de cap classe.
P.—¿Qu' es templansa?
R.—Una virtut que no més la posseixen los capellans que han de viure ab una pesseta diaria.
P.—Quins son los enemichs del ànima?
R.—La gana, la por y la mandra.
P.—¿Qu' es lo baptism?

R.—La inscripció d' una criatura en lo gremi catòlic, sense preguntarli si ho vol.
P.—¿Qu' es la confirmació?
R.—Una de las moltes bofetadas que las personas reben ignorantement.
P.—¿Qué significa 'l dejuni?
R.—Significa una mortificació pèl eos que 'Dèu nos en guart!
P.—En certas ocasions ¿no dejunan los catòlichs?
R.—No senyor: en certas ocasions, y sempre, dejunan los que no tenen res per menjar.
P.—La butlla ¿no serveix pera que pugui menjar carns los que la compran?
R.—No pare: serveix perque 'n pugui menjar los que la venen.
P.—¿Qué es la càtedra del Esperit Sant?
R.—La femella del trono: la *tronca*.
P.—Y ¿qué s' hi fa á la tronca?
R.—Això vá segons los gustos dels predicadors: los uns hi fan sermons, los altres discursos, los altres proclamas: hasta n' hi ha que hi fan tonterias.
P.—¿Qué es lo pecat original?
R.—Lo de ser pobre: l' infelis que fa aquest pecat ja està fresch; no té salvació possible.
P.—Pero ¿no hi ha un altre pecat original qu' es molt anomenat?
R.—¡Ah! Sí: aquell de menjarse una poma. Te rahò. Aquest es molt original!
P.—¿Qu' es millor, pecar ó no pecar?
R.—Pels feligresos, no pecar; pero á l' Iglesia l' hi convé que hi hagi molts pecadors, y sobre tot dels rics.
P.—¿Perquè?
R.—Perque com més pecats tenen més bons funerals necessitan, y com més bons funerals necessitan més diners han de fluixar.
P.—La Iglesia ¿no ho fa tot per amor de Déu?
R.—Si pare; pero cobra molt santament tots los serveys que presta.
P.—La missa que es un dels actes més admirables del catolicisme?
R.—Sí senyor; pero aquell quartet que fan pagar per la cadira que n' es poch d' admirable!
P.—La organisió de la Iglesia ¿no es un admirable modelo per la subordinació y uniformitat que brillan en tots los seus actes?
R.—¡Càl! Això devia ser avants: avuy la organisió de la Iglesia es un modelo de camps perduts.
P.—¿Com s' entén?
R.—Si senyor: degudas ha succehit que 'l bisbe de Barc'ona ha predicat naps, lo de Girona cols y 'l de Daulia garrotadas.
P.—¿Qui es lo cap visible de la Iglesia?
R.—Lo Papa.
P.—¿No es á Roma, pres?
R.—Això ho diuen; pero pres d' aquesta manera també ho estaria jo, sobre tot, si de tant en tant vin-guessin pelegrinacions ab saquets de cinquenans.
P.—¿Quina es la vall més célebre del mon?
R.—La vall d' Aran.
P.—No senyor.
R.—Donchs .. la vall d' Andorra.
P.—Tampoch.
R.—¡Ah! La vall de Josafat.
P.—¿Y perquè es tant célebre?
R.—Perque allí hi tindrà lloch lo judici final.

Això de final me fa reparar que ja es hora de posar punt idem.

FANTÀSTICH.

Lhéroe de Sagunto 's dedica are á escriure circulars. En una de las que acaba de publicar diu qu' existeix una associació secreta militar republicana, y declara que 'ls que hi estigan compromesos si no 's confessan culpables y no s' acullen á indult, serán objecte de un expedient y se 'ls expulsarà del exèrcit.

De manera que 'l general exigeix al exèrcit que 's confessi. Pero jo crech que qui ha de confessarse, combregar y rebre l' extrema-unció es ell.

Opinió de Castelar sobre 'l viatje de D. Alfonso á Alemania:

«La idea del viatje del rey es una insigne torpesa del govern de 'n Sagasta que pot provocar grans conflictes. Perquè ha de buscar la monarquia aliansas allá ahont son un perill y no ahont cap dany poden causar per tractarse de pobles que tenen nostre sentit polítich mateix y nostres mateixos ideals en l' exterior? Los monarcas s' han aliats molts cops ab las Repùblicas. Felip IV tingué aliansas ab la Repùblica de Inglaterra.

»Alemania es un pais dominat pèl socialisme y nosaltres som un pais en que impera l' individualisme; Alemania es un pais ahont impera l' cesarisme ab totes sus conseqüències y nosaltres un pais ahont la democracia hi triuofa: Alemania es un pais de la rassa germànica y nosaltres un pais de la rassa llatina. ¿Qué pot significar, donchs, una aliança entre 'ls dos? ¿Quinas ventajes podria portar-nos? Vol fèrse'nss còmplices de una amenassa per la República francesa y lo qu' es més grave, de ferir los sentiments de nacionalitat é independencia de un poble vehi y germà.»

En Castelar té rahò.

Un episodi de la detenció de nostre estimat amich D. Valenti Almirall:

Trasladat desde Atarassanas á Montjuich, no sense que algú l' hi hagués fet entendre que 'l seu gust seria fusellarlo, quedà tancat dintre de un calabosso humit, sense una cadira, sense una taula, sense un jas de palla, y de més a més tot plé de ratas.

Se feya fosch, lo Sr. Almirall estava rendit y per la reixa de la porta demanà al centinella que avisés al oficial de guardia.

—Escolti, digué 'l prés: estich rendit y desitjaria que 'm portessin un matalás, una màrfea de municipi, qualsevol cosa, ahont pogués descansar una mica.

L' oficial digué que passaria á comunicarlo al governador del castell y tornà al cap de un rato diuent:

—Dice el Sr. Gobernador que no es necesario: que dentro de poco no necessitarà Vd. nada.

Pòsinse en lo lloch de un prés y calculin l' efecte que ha de produhir aquesta resposta.

Un cás de mercantilisme religiós:

Morta una senyora de la parroquia de Sant Culgat, los seus fills decidiren fer-li funerals en la de Sant Just. Pero 'l rector de Sant Just s' hi negà, sino l' hi duyan avants lo consentiment del rector de Sant Culgat.

Y aquest no donà semblant consentiment sino mediant que 'ls fills de la difunta l' hi abonenissin la tercera part del import dels funerals.

Lo poble té molta rahò quan de las pessetas ne diu missas.

La religió que practican á Sant Culgat y á San Just, es la religió de las missas.

Lo *Porvenir* de Madrid ha sigut multat.

També ha sigut multat lo *Porvenir* de Cádiz.

En cambi 'l país ja fa temps que ha condemnat irreversiblement lo *Porvenir* del govern.

Los periódichs alemanys continuan descantellantse contra França.

¡Pobres alemanys! Es necessari planye'ls per l' angúnia que passan.

Jo ja ho veig. La república francesa vá creixent, vá creixent, y Alemania 's queda á la sombra.

Per això, perque es fosch los alemanys eridan.

Tenen por del papu.

A Barcelona continuan los embarchs.

¿Cóm es possible, Sr. Rius y Taulet, que vosté que busca sempre totes las conjunturas, no haja anunciat en lo programa de las firs y festas l' execució de alguns embarchs ab accompanyament d' Himne de Riego?

Miri que 'ls forasters s' hi partirian de riure.

En Martinez Campos no accompanya al rey á Alemania.

Bèn fet.

Tal vegada 'ns lo bratarian ab en Moltke y que seria de la nació espanyola?

Situació d' Espanya:

Lo rey viatjant per Alemania.

Lo ministeri dividit y ab un peu al cementiri.

Las Còrts tancadas.

Y apesar de tot la nació are està més tranquila que mai.

Al parlarse de crisis á Madrid vá haberhi romeria.

Tots los homes politichs que tenen alguna pretensió van ferhi cap.

—Allà guisan a'guna cosa per nosaltres, deyan: desde aquí se sent l' olor.

Pero al arribarhi 'ls guisos aquells ja estavan dats y benfits.

Als fusionistas los hi agrada 'l menjar que crueji.

Lo conde de Chambord vá ordenar en son testament que 'l seu cadáver no fos trasladat á Fransa.

Se l' hi aplaudeix lo gust.

La repùblica es la vida.

La *Crònica*, qu' es un periódich liberal y progressista està de acort ab un periódich neo que 's publica á Roma baix las inspiracions del Papa, demandant que 'l rey constitueixi un govern fort, que imposi un pensament constant y que domini la fluctuació dels partits.

O en altres termes: que 's regali á Espanya una monarquia abso'luta.

Veteranos que dormiu la son dels justos, héroes de Sant Llorens dels Pitius que un dia 'us entusiasmava llegint los articles de la *Crònica*, sortiu del vostre sepulcre, y empenyéuvs las charretas y si las xarretas no bastan lo plomero del morrió per comprar un ronsal á aquests absolutistes de l' útima ornada.

Quan demanan á algú que 'ls guis, es senyal que no saben seguir tots sols la carretera.

¿Qué diria en Lacunza si fos viu?

Lo Sr. Antonés, aquell regidor republicà que suscribia l' alocució de benvinguda al rev. ja té company.

Uo tal Ragon, regidor per Sans, durant los días qu' estigué aquí D. Alfonso, posà quatre atxes als balcons de casa sèva.

Devia ferho perque 's vejés millor la sèva conseqüència.

Lo *Ateneo obrer de la classe obrera* té obertas las classes de dia y de nit, desde l' tres de setembre.

A més de l' ensenyansa elemental compàrta, que 's dona demati y tarde, axis com á la nit, s' ensenyen las següents assignacions: Aritmètica elemental y aplicada, Gramàtica, Geometria, Dibuix lineal, Dibuix de figura, Dibuix de adorno, Llengua francesa y Teneduria de llibres.

¡Bè pels obrers que buscan la sèva emancipació per medi de l' ensenyansa!

LA VÉU BELS CORRESPONSALS.—Lo vicari de Capellades condemna la lectura de la *CAMPANA*. L' hi doném les gràcies per l' obsequi, que ja sabém per experiència que aquesta es la manera més segura de aumentar las suscipcions.

Lo rector de Cornellà ha ce'brat la festa major de equest any organitant un ball de rams á las portas de l' iglesia. Varios rectors dels pobles veïns anaren á presentar la dansa y s' partien de riure al veure com los llanuts esquitxavan las mitjas pelas y tot ballant feyan tantinas. ¡Que diria 'l Pare Claret si fos viu?

Lo rector de Constantí (Tarragona) ha organitat un cassino ab lo tifol de *Centro catòlic* abont sense pagar contribució s' hi representan obres ab la particularitat de que fan de damas, alguns devots vestits de dona. Al menos no 's dirà que 'ls rectors no s' divertieren.

Lo arcalde de Moyà contesta á las preguntes que l' hi dirigiam en lo número 744 de la *CAMPANA*. Diu l' arcalde de que la nostra bona fé ha sigut sorpresa: que 'ls regidors de la minoria poden passar á la secretaria á examinar los llibres y quants justificant cregan del cas que las cadires que 's troben á faltar estan repartides entre la secretaria, salò de sessions jugat municipal y la senyora mestra, haventhi vuit de utilisadas: que 'ls marchs á que fa referència 'l nostre corresponsal! Ajuntament en us de las sèvas atribucions vá cedirlos al arcalde; y que respecte á la roba blanca de Hospital, no tenim més que dirigirnos á dit establiment pera convences de que no hi falta res.

Hem de parlar ab franquesa, senyor arcalde de Moyà: tot nos agrada menos lo dels marchs. Airó de que l' Ajuntament cedeixi al arcalde pertenencias del municipi, valguin poch valguin molt, podrá entrar en las sèvas atribucions; pero la veritat, no fa guerrero.

LA ALIANSA.

Senyor Bismarck: ¿Voldrà créure que aquí estém en russiastats?

¿Qui ho havia de prevére?

¿Es cert que vosté vol véure si 'l seguiré com aliats?

¿Quin sant l' hi ha tocat lo cor?

¡Nosaltres, poble raquítich, magres pobres, sense sort, aliats ab lo gran polítich de la Alemania del Nort!

Oh! Parli d' una vegada, dènguins aquesta alegria; que una ganga tan preciada y, a més, tant inesperada, no 's sol trobar cada dia.

Uns periódichs ho asseguran,
altres diuen que aixó es vert;
uns corren, altres s' aturan,
y ab tants y tants que murmuran,
ningú sab dirnos si es cert.

Si aixó arriba a realisar-se,
lo xavarri serà llarch.
Qui deixarà d' alegrarse,
pensant que pot alabar-se
de ser socio de 'n Bismarck?

Republicans, canovistas,
demòcratas, fusionistas,
gent bullanguera, gent mansa,
desde 'ls rojos als carlistas
tothom desitja la aliansa.

Ah! Vingui: vosté disposta,
vosté mana á discreció;
Espanya á sos pés reposa:
es cert que no té gran cosa,
pero, vaja, Déu n' hi dò.

Aquí vosté hi trobarà
molls amichs, molta gent apta.
molta que no sab que fá,
molta que no menja pà,
y molta molta que capta.

Per pastels no renyírem,
de dinè n' tenim molt poch
y encara 'l necessitén;
de fusells no n' hi darém
y de barcos bons tampoch.

Vel' hi aquí: ab lo que hi citat
pot contarhi de segú;
lo demés està desat,
y si altra cosa ha pensat,
se'n durá un xasco... del hu.

C. GUMA.

L Siglo Futuro:

«L'únich y positiu heréu del Conde de Chambord es D. Carlos.»

No hi tenim cap inconvenient.

Per lo tant lo declarém cessant de pretendent al trono d' Espanya ab las húngaras que per classificació l' hi corresponen.

Conversa:

—Vostés no entenen com en Sagasta encare puga sostenerse sense anárse'n á fons? Es qu' en Sagasta té més talent de lo que sembla.

—Crech que s' equivoca.

—Y donchs à que ho atribuix vosté?

—A que 'n Sagasta neda ab carabassas. Set ministres, set carbassas, y entre elles la de 'n Martinez Campos qu' es ben grossa. Com vol vosté que s' enfonzi?

Una idea de 'n Bartrina.

«Voléu probar, deya 'l nostre infortunat amich, lo carácter y 'ls efectes de la música alemana y de la música italiana?

»Toquéu una sinfonia de Wagner ahont hi haja una bota de vi bo, y 'l vi 's tornará agre.

»Toquéu una sinfonia de Bellini davant de una bota del mateix vi y 'l vi 's tornará ranci.»

* * *
Lo mateix Bartrina proposava un medi per evitar xocques y desgracias en los trens dels ferro-carrils.

«Poséu, deya, un francés en la locomotora del tren ascendent y un alemany en la locomotora del tren descendente, y com que francesos y alemanys no 's poden veure ni en pintura, los trens retrocediran fins á perdre's de vista.»

Mort lo conde de Chambord, reclaman la corona de França 'ls Orleans.

Un botiguer:

—¡Los Orleans! No farán pás res.

—Vol dir?

—Jo ho crech! Los Orleans son una roba molt prima y de molt poca durada.

Al parlarse de críssis, en Sardoal se'n aná volant á Madrid, veié en Sagasta, 'l trobá segut á taula, y esperava que l' hi tirés alguna.

Pero en Sagasta no l' hi tirá res.

Aquell dia menjava carn sense ós.

L' ex-ministre Beranger ha comensat á publicar un periódich titulat *La Marina*.

Y lo primer que fá es declarar que renuncia á la Constitució de 1869.

En aquests moments tan critichs casarse y divorciarse, divorciarse y casarse es la feyna dels politichs.

Cosas estranyas:

Los esquerrans procedents de la democracia passan per la Constitució de 1876 ab lo sufragi universal.

Los esquerrans procedents del constitucionalisme no volen cedir y proclaman la Constitució de 1869 intacta.

¿Cóm s' explica aquesta anomalia?

De una manera molt senzilla. Los esquerrans demòcrates passan per tot porque fá més temps que dejunen.

Lo pretendent d' Espanya 's diu Carlos set-té.

Lo pretendent de França 's diu Feliph set-té.

Tots dos tenen set.

Pero s' ha estroncat la font de las sèvas pretensions.

L' un se titula Duch de Madrid.

L' altre 's titula Compte de Paris.

Pero l' un, per més que fassa, á Duch no hi arribarà mai. En l' escala zoòlògica s' ha quedat mussol y encare.

Y l' altre, ab tot y ser compte, vá molt errat de comptes.

Una anècdota qu' espigolém en un periódich de Madrid:

Deya Lluís Feliph que la tarea de un rey constitucional era molt senzilla:

—Al demati rebo al primer ministre, y si no hi ha novedat me 'n vaig á passeig. En cas contrari l' envio á passeig.

Lo poble francés imitant los exemples del seu monarca també un dia vá enviarlo á passeig á n' ell.

Fá ja trenta cinch anys, y la sèva família encara es l' hora que 's passeja.

Y l' que 's passejará.

Un telégrama:

«La Gaceta publica un decreto nombrando comisario de Agricultura de la provincia de Burgos á D. Federico Martínez Campo»

—Escolti, aquest D. Federico será de la familia del héroe de Sagunto.

—Per su puesto.

—Y donchs com s' explica que l' héroe 's diga Campos y ell se diga Campo no més.

—Molt senzill, es que no 's recordavan d' ell, y no se n' han recordat fins que comensava á menjarse la qua. ¡No vén! Ja s' havia menjat la s.

En Romero Robledo ha celebrat un banquete á Biaritz ab 47 conservadors més.

Quaranta set y ell quaranta vuit.

Un' auca.

Los conservadors de Barcelona publicaven un periódich titulat *El Principado* y vá morirse. Ván publicar després *El Eco de Barcelona* y vá morir també. Y are anuncian un tercer periódich que també cambiará de titol.

Los conservadors son aixís.

Ni siquiero serveixen per conservar los títols dels seus periódichs.

Un amich meu vá comprar un dia un caixó de puros y volent obsequiar á una persona á qui l' hi devia algunes atencions, digné á la criada:

—Marieta, tréu los cigarros del caixó y parteix 'ls: la meytat ben embolicats los dús á ca 'n Freixa de part mèva y l' altra meytat los deixas dintre del mateix caixó.

—Está bù, senyoret.

Al cap de un rato la criada estava encare tota atrafegada ab los cigarros.

—Encare no has acabat Marieta? vá preguntarli l' amo.

—No, senyor.

—Y donchs qué fás?

—Ay, ay, los estich partint.

Y en efecte: de cada un ne feya dos ab unas estisoras.

▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Xa-ta.

2. ID 2.—No-ta-ri.

3. CONVERSA.—Gris.

4. ROMBO.—

T
R A P
T A D E O
P E P
O

5. LOGOGRIFO-NUMERICH.—Puigcerdá.

6. GEROGLIFICH.—Punt per punt panxas puntas.

XARADA.

Qu' es un arbre lo prime
diu en Sevè:
qu' es lletra vocal la dos
conta l' Ambrós;
y qu' es negació tercera
murmura en Pere.

Jo que 'ls coneix la fat'era
per no estar sempre enraonant,
molts ratos passo tocant
un prima-dugas-tercera.

PEPET SIMPÀTICH.

ANAGRAMA.

Un total tot plé de tot
duya un pobre á cal Eudalt,
y aqueix l' hi doná un pebro
y un bon platet de total.

RAMON ROMANISQUIS.

CONVERSA.

—No sabeu qué passa Pepa?
—Res de nou jo sé Agustí.
—Y si vos ho sapiguésse'n ..
—Explícat, ¿perque estás trist?
—Perque s' han mort dos persones
—¿Qui son?

—Las dugas qu' hem dit.

CAMILO P.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8 9—Nom d' home.
1 2 5 8 8 5 8 9—Lo qu' era 'l Cid.
1 5 8 7 8 4 9—Nom d' home.
1 5 3 7 8 9—Id.
6 7 2 8 7—Id.
9 4 9 3—Id.
3 9 2—Una xifra.
6 7—Part del cos humà.
4—Una lletra.

UN CATALANISTA.

GEROGLIFICH.

×
; : = ()!
Lo Lo
M
ut ut

NAS DE PUNTA INGLESA.

CORRESPONDÈNCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Ll. Milla, Un Catalanista, Un Tapé y F. de T. Verbi-Gracia, Ton Bé, P. Rocins, Dos Liberals y Eme Ese.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Lor Daxebu, Mariner Català, J. Morante, Eudalt Sala, Coro de la Alada, Ordual Alatroc, L. Nat, Pam y Tech, J. Martra, Llau-brocats, A. Freixa y B., Totol Dalmas, P. R. y Miveras, N. Nemo, Oinotna Alsoc y Ramon Mestres.

Ciutadana Sarauista Vell: Crech que no val la pena de parlar. Publicarem lo rombo.—Antonet de cal Carlos: Insertarem molta part de lo que 'ns envia.—Un Catalanista: Id.—Sachetti: Id. geroglífich y logogrifo.—Noy Gran: Id. trenc-aclòsca, rombo y quento.—Florian Martí: En los versos hi ha facilitat; pero la poesia del nas no es de voste. Nosaltres coneixem el autor. ¿Perque 'l ha copiada y l' envia com original? Aixó 'ns fa mirar las demés ab desconfiança porque qui fa un cistell fa un cove.—Dos Liberals: Insertarem anagrama y tres de silabas.—E. Turrons: Id. un rombo.—Maria Boca-negra: Pensi que hi han més días que llançons.—J. M. F. de Petits: Insertarem molta cosa de lo que 'ns envia.—M. S. B.: Idem; pero la poesia no, qu' es dolenta.—M. Ferrer y P.: Id.—Marti Revolts: La guardem per publicarla 'l dia de las firas. ¿L' hi está bù?—Peña-canals: Ab un quadrat n' hi havia prou: tots los demés son combinats del mateix modo.—Eme Ese: Insertarem trenc-aclòsca.—Dos Liberals: Id. anagrama.—Ton Bé.—Id. casi tot lo que 'ns remet.—Un Tapé y F. de T.: Lo que 'ns envia está molt bù, com de costum.—Un Catalanista: Hi aniran sinònima i quadrat.—Ll. Milla: Id. conversa: l' idea de la poesia es molt gastada.—J. G. Rodona: La abundancia d' originals no 'ns permet parlarne aquesta setmana: sera per la setmana entrant.—A. Salaberri: Aixó ha de ferho vosté: si 'ls geroglífichs qu'envihi son millors que 'ls altres que rebéem, tindran la preferència.—M. Ferrer y P.: Insertarem lo quadrat.—E. Asotner: Publicarem quadrat de paraules.—A. F. y O.: Id. la poesia.—Aprenent de Reus: Id. mudansa y rombo.—J. R. (Sans): Queda servit.—B. B.: Insertarem l' article.—Sir Byron: Lo quadre de costums es molt trivial. ¿Vosté 'ns pregunta qué vol dir 'cinich'? Mirí 'l diccionari.—J. M. Reus: Que Deu lo fassa bò.—J. C. (Sans): La denúncia es grave. Necesitén que respondi del fet y que identifiqui la seva persona.—J. N. Teyat: Lo mateix l' hi dihem á vosté.—Un federal del Vendrell: No tenim cap inconvenient en posarlo, sempre que hi haja algú que 'n responga.—Aguileta (Tortosa), J. C. Constantí, J. V. (Cornella) y J. V. M. (Capellades): Quedan servits.

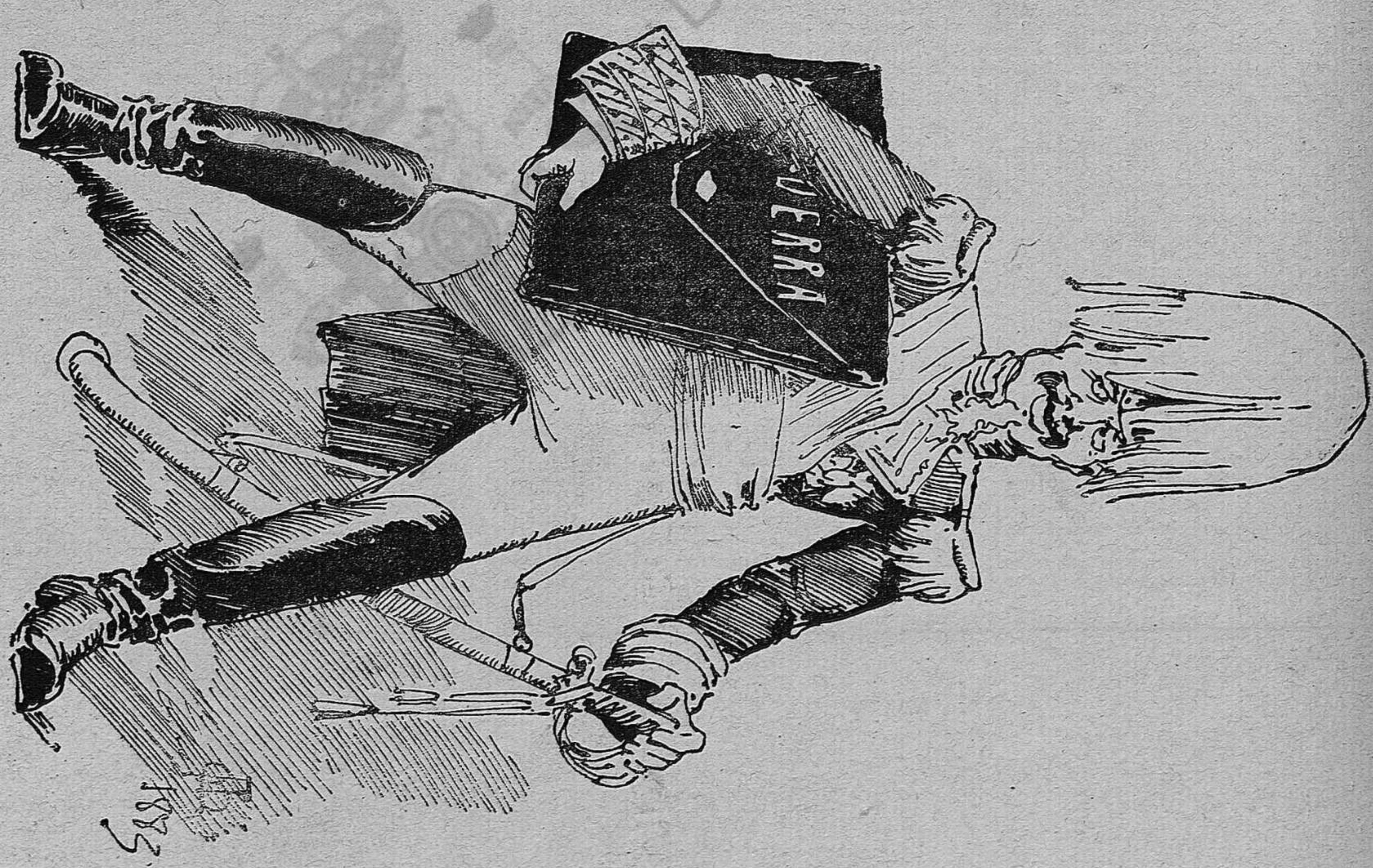
LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23.

A PROPÓSIT DE ALLO.

Quan no surt bé.

Quan surt bé.

1883